

SAARNA ÄHTÄRIN KIRKOSSA 2.7.2017

Evankeliumi

Luuk. 15: 11-32

Jeesus sanoi:

”Eräällä miehellä oli kaksi poikaa. Nuorempi heistä sanoi isälleen: ’Isä, anna minulle osuuteni omaisuudestasi.’ Isä jakoi omaisuutensa poikien kesken. Jo muutaman päivän päästä nuorempi kokosi kaikki varansa ja lähti kauas vieraille maille. Siellä hän tuhlassi koko omaisuutensa viettäen holtitonta elämää. Kun hän oli pannut kaiken menemään, siihen maahan tuli ankara nälänhätä, ja hän joutui kärsimään puutetta. Silloin hän meni erään sikäläisen miehen palvelukseen, ja tämä lähetti hänet tiluksilleen sikopaimeneksi. Nälkäänsä hän olisi halunnut syödä palkoja, sikojen ruokaa, mutta niitäkään ei hänelle annettu.

Silloin poika meni itseensä ja ajatteli: ’Minun isäni palkkalaisilla on kaikilla yllin kyllin ruokaa, mutta minä näännyn täällä nälkään. Ei, nyt minä lähden isäni luo ja sanon hänelle: Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinua vastaan. En ole enää sen arvoinen, että minua kutsutaan pojaksesi. Ota minut palkkalaistesi joukkoon.’ Niin hän lähti isänsä luo.

Kun poika vielä oli kaukana, isä näki hänet ja heltyi. Hän juoksi poikaa vastaan, sulki hänet syliinsä ja suuteli häntä. Poika sanoi hänelle: ’Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinua vastaan. En ole enää sen arvoinen, että minua kutsutaan pojaksesi.’ Mutta isä sanoi palvelijoilleen: ’Hakekaa joutuin parhaat vaatteet ja pukekaa hänet niihin, pankaa

hänelle sormus sormeen ja kengät jalkaan. Tuokaa syöttövasikka ja teurastakaa se. Nyt syödään ja vietetään ilojuhlaa! Minun poikani oli kuollut mutta heräsi eloon, hän oli kadoksissa, mutta nyt hän on löytynyt.' Niin alkoi iloinen juhla.

Vanhempi poika oli pellolla. Kun hän sieltä palatessaan lähestyi kotia, hän kuuli laulun, soiton ja tanssin. Hän huusi luokseen yhden palvelijoista ja kysyi, mitä oli tekeillä. Palvelija vastasi: 'Veljesi tuli kotiin, ja isäsi käski teurastaa syöttövasikan, kun sai hänet terveenä takaisin.' Silloin vanhempi veli suuttui eikä halunnut mennä sisään. Isä tuli ulos ja suostutteli häntä, mutta hän vastasi: 'Kaikki nämä vuodet minä olen raatanut sinun hyväksesi enkä ole kertaakaan jättänyt käskyäsi täyttämättä. Silti et ole koskaan antanut minulle edes vuohipahaista juhliakseni ystäväni kanssa. Mutta kun tämä sinun poikasi tulee, tämä, joka on hävittänyt omaisuutesi porttojen parissa, sinä teurastat hänelle syöttövasikan!' Isä vastasi hänelle: 'Poikani, sinä olet aina minun luonani, ja kaikki, mikä on minun, on sinun. Mutta olihan nyt täysi syy iloita ja riemuita. Sinun veljesi oli kuollut mutta heräsi eloon, hän oli kadoksissa mutta on nyt löytynyt.'"

Tämä Jeesuksen kansanjoukolle esittämä vertaus, on eittämättä yksi Raamatun helmistä. Luulenpa, että jos kadulla pyytäisimme ihmisiä mainitsemaan yhden Jeesuksen esittämän vertauksen, tulisi vastauksista useimmin esille tämä tuhlaajapoikavertauksena tunnettu kertomus.

Mutta mikä tekeekään juuri tästä Jeesuksen vertauksesta niin suositun ja usein lainatun?

Uskon, että yksi merkittävimmistä syistä tähän, ellei sitten merkittävin, on vertauksen valtaisan kaunis puhe Jumalan rakkaudesta. En tiedä mikä ajatus sinulle tulee ensimmäisenä mieleen kuullessasi tämän vertauksen, mutta itselläni nousee mieleen ajatus: ”Voiko Jumala todella olla näin hyvä syntisiä kohtaan?”

Kertomuksessahan kävi ilmi, että tuo harharetkiltään kotiinsa palannut veli, ei ollut tehnyt yhtään mitään, jolla olisi itse ansainnut isänsä hyväksynnän. Päinvastoin tuo tuhlaajaveli varmasti tiesi, että olisi ansainnut ainoastaan rangaistuksen. Mutta isän suuri laupeus ja hyvyys tulevat näkyviin, kun hän palauttaa pojalleen tämän arvonsa kaikesta huolimatta. Parhaiden vaatteiden ja sormuksen antaminen merkitsivät kaiken lisäksi vielä erityistä kunnioitusta ja arvonantoa. Isä antaa pojalleen kaikki hänen syntinsä anteeksi, ja järjestää poikansa paluun kunniaksi suuret juhlat.

Jumalan suuri rakkaus todella hämmentää ja asettaa meidät pienelle paikalle. Vai mitä luulet, kuinka tuhlaajapoika suhtautui isänsä hyvyteen? Luulen, että poika jäi pitkäksi aikaa ihmettelemään osakseen saamaansa rakkautta, mutta sen lisäksi, uskon että tuo rakkaus vaikutti myös muulla tavalla.

Vaikka Jeesus ei vertauksessaan meille mainitsekaan, kuinka tuhlaajapojan elämä kotiinsa paluun jälkeen jatkui, niin tuskin olen kovin väärässä väittäessäni, että pojan elämä muuttui radikaalisti.

Jumalan rakkaus uudistaa meidät. Näin uskallan sanoa, sillä siitä on meille esimerkkejä Raamatussa useampia. Ajatelkaamme esimerkiksi Luukkaan evankeliumissa esiintyvää publikaanien esimestä nimeltä Sakkeus. Tuo pieni mies, joka oli suuren omaisuuden kerännyt vilpillisesti, sai kohdata Jeesuksen häntä kohtaan osoittamaa rakkautta. Ja mikä oli lopputulos – Sakkeus lupasi antaa puolet omaisuudestaan köyhille ja maksaa nelinkertaisesti takaisin niille, joilta oli liikaa kiskonut.

Kun Jumala osoittaa suuren hyvyytensä, ihminen tulee pieneksi. Uskon kasvu merkitsee sitä, että oman syntisyyden ymmärrys voimistuu meissä ja samalla luottamus Jumalan armoon kasvaa. Tämän oli järisyttävällä tavalla saanut oppia myös Paavali, joka ennen kääntymistään Jumalan puoleen oli vainonnut kristillistä seurakuntaa. Huolimatta hänen vainoojan taustastaan, Jumala armahti häntäkin ja Paavali sai oppia tuntemaan Jeesuksen Kristuksen omana Vapahtajanaan.

Tuhlaajapoikavertauksen suuri sanoma on siis siinä, että Jumalan rakkaus johdattaa meitä palaamaan kotiin, eli takaisin Jeesuksen yhteyteen. Opimme elämään yksin armosta, ja kiittämään Jumalaa hänen hyvyydestään. Opimme myös antamaan kunnian yksin hänelle, jolle se kuuluu.

Apostoli Paavali puki sanoiksi tämän Jumalan osoittaman ihmeellisen rakkauden kauniilla tavalla Efesolaiskirjeen luvussa 2:

”Jumalan laupeus on kuitenkin niin runsas ja hän rakasti meitä niin suuresti, että hän teki meidät, rikkomustemme tähden kuolleet, eläviksi Kristuksen kanssa. Armosta teidät on pelastettu. Jumala herätti meidät yhdessä Kristuksen Jeesuksen kanssa ja antoi meillekin paikan taivaassa osoittaakseen kaikille tuleville aikakausille, kuinka äärettömän runsas on hänen armonsä ja kuinka suuri hänen hyvyytensä, kun hän antoi meille Kristuksen Jeesuksen. Armosta Jumala on teidät pelastanut antamalla teille uskon. Pelastus ei ole lähtöisin teistä, vaan se on Jumalan lahja. Se ei perustu ihmisen tekoihin, jottei kukaan voisi ylpeillä.”

Jeesus opetti meille vertauksessaan myös toisen merkittävän asian Jumalan rakkaudesta, tuhlaajapojan veljeen liittyen. Kristittyinä meidän on nimittäin iloittava jokaisesta, joka palaa kotiin armollisen Jumalan yhteyteen. Meidän ei siis tule suhtautua Herran luokse tuleviin, kuten tuhlaajapojan veli suhtautui. Meillä ei ole mitään syytä ajatella esimerkiksi tällä tavalla: ”Minä olen ollut uskossa jo vuosikymmeniä ja palvellut Herraa, ja tehnyt kaikkeni pitääkseni Isän käskyt, mutta en ole saanut siitä mitään suurta kiitokseksi. Mutta sitten tulee tuollainen synnissä ryvennyt veli, jolle järjestetään valtavat juhlat! On tämä niin väärin!

Mutta miksi meidän pitäisi olla loukkaantuneita siitä, että joku toinen saa myös kaikki syntinsä anteeksi? Olethan sinä myös itse saanut kaiken

anteeksi, ja saat jo tässä ajassa iloita siitä, että nimesi on kirjoitettu elämän kirjaan.

Jeesus osoitti vertauksessaan sen, etteivät vanhemman veljen hyvät teot olleet pelastuksen avain. Vanhempi veli oli rakentanut elämänsä hyvien tekojen varaan, sillä niillä hän koitti isälleen perustella loukkaantumistaan. Mutta isä välitti myös vanhemmalle pojalleen tärkeän viestin, evankeliumin: ei ole kyse siitä, mitä olet tehnyt, vaan kaikki mikä on minun, on myös sinun.

Luukkaan evankeliumin luvun 15 alussa fariseukset ja lainopettajat sanoivat paheksuen Jeesuksesta: Tuo mies hyväksyy syntiset seuraansa ja syö heidän kanssaan. Hyvä ystävä! Juuri tällä tuhlaajapoikavertauksellaan Jeesus antoi vastauksen kysyjille, miksi hän niin toimi. Jeesus hyväksyi syntiset seuraansa ja söi heidän kanssaan sen tähden, että nämä rikkinäiset ja hylätyt ihmiset saisivat kohdata Jumalan armon, ja jotta Jumalan hyvyys saisi muuttaa heidän elämäänsä.

Jeesus sanoi: Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. En minä ole tullut kutsumaan hurskaita, vaan syntisiä.

Jeesuksen kutsu koskee siis yhä tänäkin päivänä jokaista, joka myöntää itsensä syntiseksi. Hänen luokseen saamme käydä kaikessa vajavaisuudessamme, rukoillen hänen anteeksiantoan ja luottaen siihen, että hän opettaa meitä kulkemaan oikealla tiellä.

Aamen!

